

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

38. An ignorans reservationem alicujus casus, incurrat in illam? Et quid ex
praxi omnium Religionum, in quibus ignorantia reservationis non tribuit
facultatem absolvendi pœnitentem, qui reservationem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. XXXVIII.

An qui ignorat referuationem alicuius casus, incurrat in illam?

Et quid ex praxi omnium Religionum, in quibus ignorantia referuationis non tribuit facultatem absoluedi penitentem, qui referuationem ignorauit? Ex part. 6. tract. 6. & Misc. 1. Ref. 42.

§.1. Casus frequenter in praxi potest accidere: & ad illum respondet nouissime Pater Lugo de Sacram. Pœnit. disp. 20. sect. 2. num. 11. ubi sic ait: Secundò dubitari potest de ignorantibus referuationem pœnalem, an illam incurrant: de quo latè Thomas Sanchez lib. 9. de matrim. disp. 32. à numero 15. ubi refert plures doctores ad incurrendam pœnam Ecclesiasticam non requirit scientiam prohibitionis iuris positiu. Alij dicunt eam scientiam requiri, quam sententiam ipse sequitur, & num. 18. dicit in terminis referuationem, quæ imponitur in pœnam delicti, quod prohibetur aliqua Bulla Pontificia non incurri ab ignorantibus illam Ecclesiæ prohibitionem. Denique alij dicunt requiri non solum scientiam prohibitionis, sed etiam talis pœnæ impostæ: quare ignorans inuincibiliter referuationem peccati impositam non illam incurret; quam sententiam ipse Sanchez existimat probabilem, licet contrariam teneat ut probabiliorum. Ceterum quia questio hæc generalis est ad omnes pœnas Ecclesiasticas, si sufficiat indicasse sententias probabiles; quæ in hoc pœncto sunt; ut vnusquisque in facti occurrentia possit eam doctrinam probabilem ad praxim applicare. Hæc Lugo, in quibus videtur aperte sentire ignorantem referuationem alicuius casus secundum opinionem probabilem non incurtere in dictam referuationem.

2. Sed dices auctoritatem Patris Lugo, ut patet, & omnia supradicta procedere in referuatione, quæ imponitur in pœnam; non de ea quæ non statuitur ut pœna, sed ut medicina; & idem lubit Lugo certum esse talem referuationem efficere etiam ignorantem: ut patet ex praxi omnium Religionum, in quibus ignorantia referuationis non tribuit facultatem absoluedi penitentem, qui referuationem ignorauit. Et ita etiam docet in terminis Sanchez ubi supra, lib. 9. disp. 32. n. 18. ut visum est.

3. Verum possit aliquis dicere, quòd referuatio casuum semper refertur ad bonam Ecclesiæ gubernationem, ut grauiora delicta Superioribus referuentur, & tamen hoc non obitante asserunt aliqui Doctores talem referuationem esse pœnalem & odiosam ad instar statuti. Ita Coriolanus de casib. referu. part. 1. sect. 1. art. 5. n. 4. Bonacina de Sacram. disp. 5. quest. 7. punct. 5. §. 4. n. 1. Chapeauilla de casib. referu. cap. 6. q. 1. Naldus in summa verb. casus referuatus, num. 3. Reginaldus tom. 1. lib. 2. cap. 11. n. 137. Bresser de conscient. lib. 4. cap. 8. n. 198. Homobonus de casib. referu. part. 1. c. 2. Ergo simpliciter dicendum est referuationem casuum inducere rationem pœnæ, & per consequens qui ignorat dictam referuationem non incurtere in illam.

4. His tamen non obstantibus, quia affirmatiua sententia est communis, non audeo ab illa recedere: & ideo sententiam Sanchez, & Patris Lugo teneo nouissime Hurtados de Mendoza in 2. 2. V. Thome, vol. 1. disp. 48. sect. 1. §. 8. ubi sic ait: Obserua Auctores nonnullos opinari non referuari peccatum illius, qui referuationem ignorat. At improbabilis est ea opinio, quando referuatio non est in odium delinquentis; sed ob prudentem administrationem

Tom. I.

Ecclesiæ. Cum ergo referuatio non tam sit in hæreticum pœna; quam limitatio iurisdictionis Prælatorum inferiorum per se utilis & moraliter necessaria ad prudens Ecclesiæ moderamen, non potest ob solam ignorantiam referuationis hæreticus excusari à referuatione. Ita ille. Igitur cum per referuationem tollatur iurisdictionis absoluedi; ignorantia non potest officere, ut absolutio sit valida; sicut si bona fide quis simplici Sacerdoti confiteretur.

RESOL. XXXIX.

An ignorans casum referuatum sine censura absolui possit à quocumque Confessorio, etiam si non habeat potestatem absoluedi a referuatis?

Et an excommunicatus excommunicatione referuata, sed non denunciatus, absoluit à Confessorio inferiori ratione periculi, vel articuli mortis, si à periculo & articulo mortis exeat, teneatur se presentare Superiori, si non habeat, cui satisfaciat.

Et in §. Nota etiam; huius Resolutionis alij septem casus curiosissime adducuntur, sed iam omnes in corpore, vel in calce huius tractatus sunt apposti. Ex part. 10. tract. 1. 4. Misc. 4. Ref. 65. alijs 63.

§.1. Vriosa questio, & passim practicabilis, & quæ nimis plausibilis erit Confessorijs; quam nouissime doctè, & latè more suo pertractat Pater Ioseph de Ianuario, de casibus referuatis. resolut. 1. per totam: & affirmatiue respondet: Et ratio est, quia referuatio casuum per modum Statuti, seu in Synodo est pœnalis: sed ignorantes non tenentur ad statutum pœnale; ergo subditi ignorantes referuationem, non incurunt in illam. Si ergo non incurunt: ergo possunt absolui à quocumque inferiori Confessorio, cum habeat hic potestatem ex delegatione in hunc Pœnitentem. Confirmatur à Grassio lib. 2. de casibus referuatis. cap. 40. num. 29. quia hic actus proxi dicitur qualitatem referuationis est inuoluntarius, cum sit secundum hanc qualitatem ignoranter factus, ergo secundum quod dicit illam referuationem, nullum est peccatum, & consequenter nec casus referuatus. Dices, quod etsi referuatio sit facta in Synodo, est facta Confessorijs, non pœnitentibus. Respondeo, quod est facta Pœnitentibus, dum res indifferentes in ordine ad Pœnitentes sunt peccaminosæ; sic locutio cum Monialibus est indifferens, & sit peccaminosa, quia est referuata in Synodo, &c. & sic de cæteris, &c. Referuatio enim, vel est de re prohibita, quia mala & est in pœnam delicti, & consequenter, in ordine ad transgressores; vel est de re mala, quia prohibita, & tunc res indifferens fit peccaminosa, in ordine ad Pœnitentes. Igitur referuatio tota, quanta est, est in ordine ad Pœnitentes per se primò, & directè, licet respiciat Confessorios per accidens, seu per aliud, nempe per Pœnitentes. Et si velis dicere quod referuatio, æqualiter respicit Confessorios, ac Pœnitentes. Respondeo, quod sufficit mihi, si sit statutum in ordine ad Pœnitentes, quod statutum non obligat ignorantes, ut dixi, & si non obligat Pœnitentes, consequenter Confessorij possunt absolue hos, non transgressores huius statuti.

2. Nec obstat dicere, quod hæc doctrina vera est quando referuatio est in odium delicti; sed falsa, quando est ob bonam Ecclesiæ gubernationem. Quia contra est: nam referuatio per modum Statuti semper debet respicere commune bonum, aliter non obligaret, cum lex sit coordinatio rationis in ordine

Bb

Sup. hoc in Ref. præterita, & in alijs eius annos.